

EL VAIXELL
DE VAPOR

Els somnis de l'Aurèlia

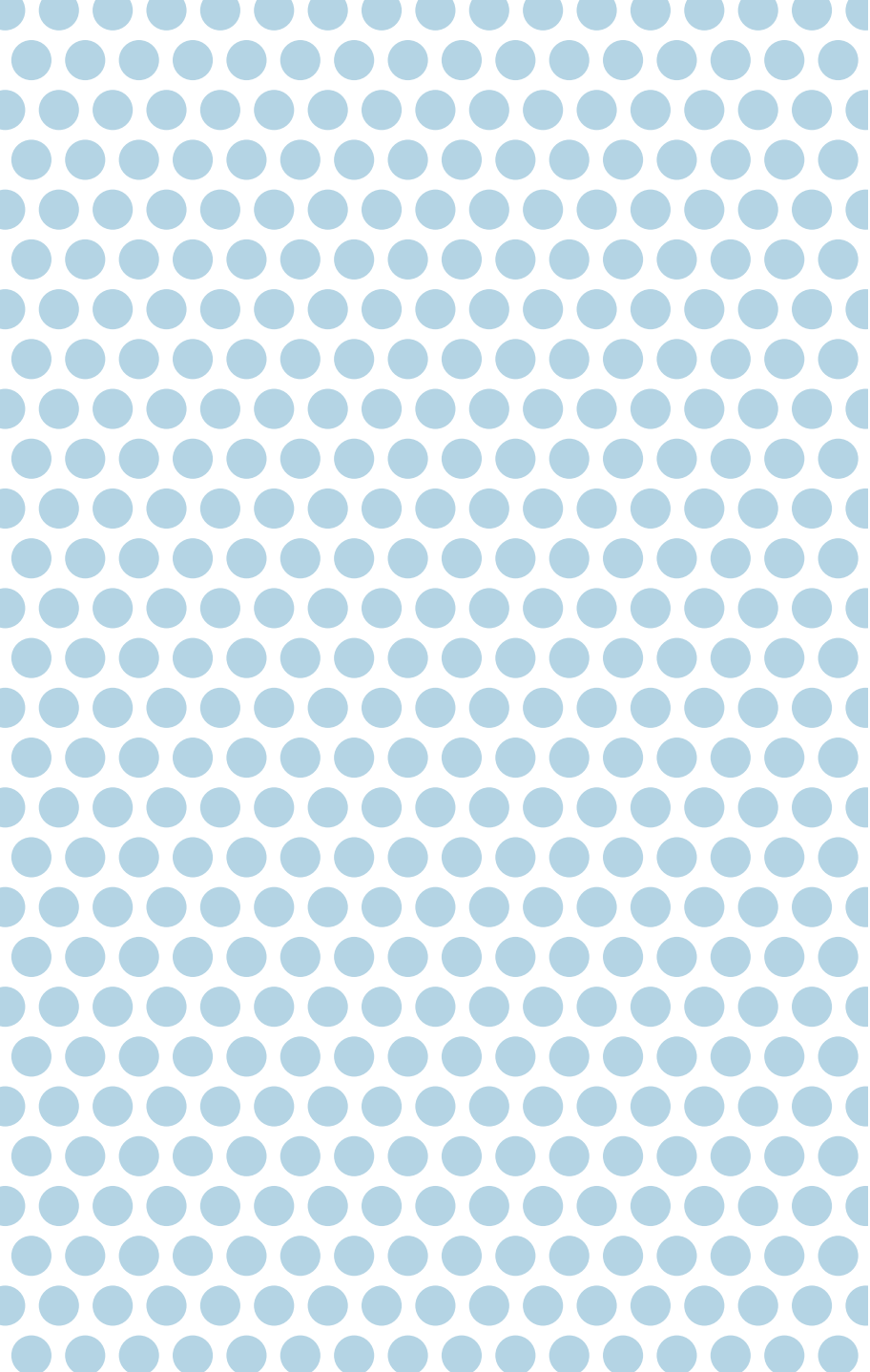
Eduard Márquez

Il·lustracions
de Beatriz Castro

16a EDICIÓ

cruïlla

EL VAIXELL
DE VAPOR

Els somnis de l'Aurèlia

Eduard Márquez

Il·lustracions de Beatriz Castro

fundación sm

La Fundación SM destina els beneficis de les empreses SM a programes culturals i educatius, i fa atenció, especialment, als col·lectius més vulnerables.

Si vols saber més coses sobre els programes de la Fundación SM, entra a www.fundacion-sm.org

Primera edició: febrer de 2001
Dissetena edició: juny de 2019

Gerència editorial: Gabriel Brandariz
Coordinació editorial: Anna Pauner
Coordinació gràfica: Lara Peces

© 2001, Eduard Márquez Tañá, pel text
© 2018, Beatriz Castro, per les il·lustracions
© 2019, Editorial Cruïlla
Roger de Llúria, 44 - 08009 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-6614-639-5
DL: B-12259-2019
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

A la memòria de la Dolors

● 1

L'AURÈLIA N'ESTÀ TIPÀ. Perquè, quan s'hi troba, se sent estranya. Com si no fos com tot-hom. Més o menys, el principi és sempre el mateix. Algú, assegut al pati de l'escola amb l'entrepà mig mossegat, diu:

–Aquesta nit he tingut un somni increïble.

Llavors, sense posar-hi gaire imaginació, s'obren les portes de mons màgics, misteriosos, plens de racons on perdre's.

I l'Aurèlia, una mica emmurriada, escolta amb enveja, perquè ella no recorda mai els seus somnis.

Al començament, l'Aurèlia creia que no somiava, però la mare li va dir que això és impossible.

–Tothom somia, encara que no vulgui, però, no sé per què, hi ha gent que no se'n recorda.

L'Aurèlia es mor de ganes de dur els seus somnis a l'escola i, com fan els companys de la classe, seure al pati sense avergonyir-se quan algú li fa la pregunta que menys li agrada sentir:

–I tu què has somiat?

A la nit, arraulida dins la foscor, tanca els ulls i desitja amb totes les seves forces que al matí tot sigui diferent. Però res de res. A vegades, li ha passat pel cap la idea d'inventar-se alguna història, però dir mentides li fa venir mal de panxa.

Cansada d'esperar que les coses canviïn, l'Aurèlia busca una solució a les pàgines grogues. «L'anunci de la tele diu que s'hi pot trobar de tot –pensa l'Aurèlia mentre recorre l'índex amb el dit sense saber què necessita exactament–: acadèmies d'anglès, bosses de paper, carnisseries, dentistes, eines de jardí, fades, globus...» El dit reula. «Fades?» L'Aurèlia no s'ho acaba de creure. «Fàbriques, façanes, fades!»

El número de telèfon de l'única fada de la llista té vuitanta-tres xifres. L'Aurèlia no n'ha vist mai cap de tan llarg, però es carrega de paciència i el comença a marcar fixant-s'hi molt per no equivocar-se. Quan arriba al final, respira fondo i espera.

–Aquí el contestador automàtic de la fada Clementina. Ho sento, Aurèlia, ara no hi sóc, però vine demà a l'hora que vulguis. Tinc el que necessites.

L'Aurèlia, bocabadada, mira el telèfon. «Però com ho sap, que sóc jo?»

El contestador automàtic de la fada riu.

–Perquè només les nenes que no recorden els somnis poden marcar un número tan llarg sense distreure's.

L'endemà, l'Aurèlia truca a la porta de la fada. Es nota una mica nerviosa, però no s'hi repensa. La porta s'obre sola. Al capdavant d'un passadís, una velleta vestida de coloraines juga amb un tren elèctric.

–Benvinguda. T'he preparat un beuratge...

La fada Clementina, amoïnada, mira al seu voltant.

La sala és plena d'armaris i de prestatges, però sembla que els objectes, escampats per tot arreu, n'hagin sortit corrents.

—... però ara no sé on para.

La màquina del tren s'atura.

—L'has deixat al cosidor.

A l'Aurèlia li sembla reconèixer la veu de la locomotora, però està tan atabalada que no sabia dir on l'ha sentit.

La fada Clementina treu un potet de vidre d'un calaix ple de fils i botons.

—Amb una gota abans d'anar a dormir n'hi ha prou.

—Però...

—Res de però! Ara no tinc temps. No ho veus, que estic molt enfeïnada!?

L'Aurèlia recula pel passadís i torna cap a casa.

La tarda passa tan a poc a poc que li recorda una cursa de cotxes antics.

Després de sopar i de rentar-se les dents, fa un petó als pares.

—Bona nit.

—Com és que avui tens tanta pressa per anar a dormir?

–Sí, i tant, que no et trobes bé?

–Sí, sí. Però tinc son... El professor de gimnàstica ens ha fet córrer de valent. Estic rebentada.

Els pares es miren estranyats.

–Bona nit, doncs. Fins demà.

L'Aurèlia es tanca a l'habitació i destapa el potet de vidre amb molta cura. Pren una gota del beuratge i clou les parpelles. No nota res, amb prou feines una remor de passos. Com si tingués una riuada de gent caminant dins la panxa.

Tipa de no recordar els seus somnis, l'Aurèlia **visita una fada** perquè li doni una solució. Però, de vegades, els problemes més senzills no són els més fàcils de resoldre. Sobretot, quan s'hi barregen uns quants personatges capaços de **convertir un dia qualsevol en un veritable malson.**

Podràs seguir el **ritme trepidant** d'aquesta **història fantàstica?**

194396

ISBN 978-84-6614-639-5

9 788466 146395

FANTASIA

AMISTAT

ESCOLA